

ELDHOVÁ SE pomalu vybíjela. Ten nepřekonatelný pocit z ní mizel, utíkal jí mezi prsty. Každý úder srdce jí bolestně připomínal, že ten úžasný stav nemůže trvat věčně. Tahle fáze byla nejtěžší, zmírala obrovskou touhou se znovu nabít. Zůstat v nebi.

Přistoupila k zásuvce, z příborníku si donesla dvě vidličky a olízla si dlaně. Zatím se ještě nedostavila bolest. Ta strašná bolest, která jí připomínala její pomíjivost, její skutečné místo v realitě. Zkroutila na vidličkách špičky, sundala si ponožky a přidřepla si. Třásla se. Už to zažila tolikrát. Ale před bolestí se nedalo uniknout, nemohla už sama sebe déle obelhávat, dříve nebo později ji bolest dožene a pak to bude ještě mnohem horší. Věděla to až moc dobře. Celý život utíkala. Utíkala, aby si zachránila život. Utíkala, aby unikla životu. Zázrak, že tu ještě vůbec je.

Teď přišly první záchvaty. Periferní kolapsy nervového systému. Přicházela bolest. Ale ještě nebylo pozdě, lék se nacházel za plastovou krytkou zásuvky. Zavřela oči, třesoucícma se rukama přiblížila vidličky k zásuvce, zaváhala a pak je pustila na zem. Bolesti vystřízlivěla. Utíkat dál už nemá cenu.

Narážela hlavou do zdi v rytmu prvních návalů bolesti, které jí projížděly páteří jako blesky.

Krátká pauza.

Eldhová se rozběhla do koupelny a přehrabovala se léky ve skřínce. Paralen je na nic, to je jako dát si na useknutou ruku ná-

plast, potřebovala něco silnějšího. Drobné rány po rvačce s Bez-
zemky se začínaly znovu otevírat. Z obočí jí kapala krev. Dal-
ší vlna bolesti byla ještě horší a úplně jí ochromila nohy. Padla
v koupelně na zem a pokoušela se nával bolesti prodýchat. Před
očima jí tančily zelené hvězdičky. Zlé, ošklivé hvězdičky. Ve spá-
rách mezi dlaždičkami ležely vlasy a prach. Po podlaze přeběhla
rybenka. Ještě se to dalo vydržet.

Krátká pauza.

Treo Comp, kde je Treo Comp? Shodila všechny lahvičky s léky
do umyvadla, našla záchranu s červeným trojúhelníkem na tubě,
a sotva stihla tablety zapít hltem Baileys, nastoupila další vlna.
Připomnělo jí to, jak kdysi rodila dítě. Dítě. Ten zvláštní pocit,
když absolutní klid během jedné vteřiny přejde v nepředstavi-
teľnou bolest. Dítě. Ale tahle bolest byla na úrovni buněk. V těle
jí explodovaly všechny receptory bolesti do jednoho. Dítě. Moř-
ná se to podobalo chemoterapii. Bojem s rakovinou si Eldhová
ještě projít nemusela. Ale nejspíš ji nevyhnutelně čekal, vzhle-
dem k jejím závislostem. Vyprázdnila lahev a zahнала myšlenky
na dítě.

Léky a alkohol otupily bolest, ale existoval jen jeden způsob,
jak ten jed dostat z těla. Jednou se dopustila té fatální chyby, že
se pokusila bolest přecukat spánkem a odpočinkem. To už nikdy
neudělá. Prodlouřilo jí to utrpení o celý týden.

Zalepila si ránu na obočí a rameni, jak nejlépe to šlo. Ze skříň-
ky nad digestoři vytáhla velké balení sirek a dala si ho do kabelky
spolu s námořnickou nouzovou svétlicí, kterou měla schovanou
pod pohovkou. Pak se odpotácela do tělocvičny. Pro jistotu skou-
pila všechny sirky, které měli v trafice na rohu, a čtyři litry mléka.

Boxerský klub vedl starý arménský zápasník s nízkým čelem
a zjizvenýma ušima, jmenoval se Barsegh. Eldhová sem chodila
uř spoustu let a on jí občas dělal sparring partnera. Barsegh se
nikdy zbytečně nevyptával. Tělocvična se nacházela ve sklepě na
Kocksgatan a byla stísněná, zaprášená a rozhodně potřebovala
rekonstrukci. Ve dne tu bývala Eldhová často sama. Box už není

v takové oblibě jako dřív, teď se trénuje většinou před zrcadlem a skoro nikdo není ochotný do toho investovat tolik času, kolik je doopravdy potřeba. Všichni kloužou jen po povrchu. Novým všelékem jsou zázračné léčebné procedury a zumba.

Barsegh jí nalil vodu do lahve a zamířil do své malé kanceláře, v tomhle stavu ji neviděl poprvé.

„Víc nahlas!“ zařvala Eldhová. „Dej hudbu víc nahlas!“

První sešlápnutí pedálů na rotopedu se nedalo vydržet, bylo to, jako by měla zlomené nohy. Barsegh v kanceláři zesílil hudbu na maximum. Z reproduktorů duněl cajdák z osmdesátých let. Eldhové se míhaly mžítka před očima, když nutila svaly, aby pumpovaly do těla krev a kyslík. Hudba ji zahalila jako měkká léčivá peřina. Sice neznala jménem jediného interpreta, ale tenhle bezpohlavní playlist z rádia Lugna favoriter byl rozhodně největším výdobytkem celého minulého století.

Vzala hrst sirek a začala je žvýkat. Fosfor chutnal slaně a kysele, díky žvýkání se tolik nesoustředila na bolest. Kousky dřeva vyplivla do koše, který jí Barsegh postavil vedle rotopedu, rozlomila světlici a její obsah nalila do litru mléka. Fosfor, vápník a hořčík jsou pro obnovu normální funkce synapsí nejdůležitější. Z pórů jí crčel pot, v obličeji byla našedlá, skoro bílá. Rotoped pod její vahou skřípal. Bojovala s bolestí. Všechno ostatní zmizelo. Bolest. Přítomnost. Nakonec zbyly jen vzpomínky.

*Probudí se s trhnutím. Na kůži ještě cítí teplo slunečních paprsků. Písek je vyhrátý. Je klid a ticho. Vedle ní leží zmuchlaný ručník s medvíd-
kem Brumlou. Posadí se. Je úplně bezvětrí. Je tu hezky, pomyslí si Eld-
hová a zavolá její jméno. Chce jí to říct. Chce ji naučit vnímat v životě
to hezké. Chápat. Ale nikdo jí neodpoví. Nitro jí zaplaví hlodavá ne-
jistota. Jméno se vznášet nad jezerem. Žádné zapraskání, žádné za-
hibňání. Ticho. Vodní hladina je hladká jako zrcadlo, nikde ani vlnka.
Smrky rostou oběma směry, nahoru do nebe a dolů do vody. Tmavě
modré nebe. Zachvátí ji panika, začne se brodit vodou. Jméno se dál
vznášet nad krajem. Na hladině se pohupují řasy. Ne. To nejsou řasy.*

„Dobře, že se udržuješ v kondici.“

Eldhová mu neodpoví. Po dvou hodinách nepřetržitého šlapání se jí udělalo líp. Nohy měla úplně znečitlivělé kyselinou mléčnou, ale hroty největšího utrpení zmizely. Teď bude muset ještě hezky dlouho žít s neustálou tupou bolestí.

„Musíš na policii. Máš poskytnout svědectví.“ Borg mluvil našťvaně.

„O čem to meleš?“

„O tom tvém výletu na Skeppsholmen.“ Musel se snažit, aby překřičel hlasitou hudbu. „Nerad po tobě zametám stopy. Uklízení je tvoje práce. Musel jsem pořádně podmáznout Abrahamssona z kriminálky. Už se chystali vyhlásit pátrání po světlovlasé urostlé ženě kolem padesátky.“

„To mi lichotí.“

„Tohle není hra. Co si sakra myslíš, že děláš?“

„Poslouchám tvoje rozkazy.“

„V tom pokračuj. Dneska odpoledne máš na loupežích schůzku s vyšetřovatelem jménem Henrik Brink, je nový, právě dodělal školu.“ Borg jí hodil nějakou složku a pokračoval. „Použij tuhle totožnost a řekni mu o tom zloději, co jsi ho pronásledovala.“

„Zloději?“ Eldhová zpomalila a začala si za jízdy prohlížet obsah složky.

„Prostě udělej, co ti říkám!“ Borg musel křičet, aby přehlušil sladký hlas Lionela Richieho. „Tady sakra nejsme ve výtahu, ne? Nemělo by tady bejt samý tuc tuc?“

„Staň se členem a budeš si moct vybírat.“ Eldhová znovu přidala.

„Hm, proč ne?“

„Měl bys sem chodit častěji.“

„Chlapi mají mít trochu břicho, to není žádná ostuda. Bez něj bych ztratil svoje postavení.“ Přepnul se zase na dobrou náladu. Stačilo mu chvilku myslet na sebe, a hned se mu vrátila.

Eldhová cítila jeho samolibý úsměv, ani se na něj nemusela podívat.

„Beztek o něj brzo přijdeš. Lilja ti dýchá na záda, to víš moc dobře. Je hladovější než ty.“ Eldhová se napila, seskočila z rotopedu a začala si bandážovat ruce. „A v tvém světě je přijetí vždycky na prvním místě. On má rodokmen, ty ne.“

„Co se stalo na tom Skeppsholmenu?“ zeptal se a její poznámku úplně ignoroval. „Vypadáš příšerně.“

„Přišel jsi mi skládat komplimenty?“ Natáhla si rukavice. „Nebo si to se mnou rozdat v ringu?“

„Nejsem pro tebe ten pravý, to sama víš. Potřebuješ někoho s menším charismatem.“

„Možná s menším pivním mozolem.“

„Ajaj, knokaut, vzdávám se.“

Občas měla Eldhová chuť mu ten samolibý úsměv smazat leovým direktem. Borg ji uměl šíleně rozčítit a pak bylo úplně jedno, co pro ni všechno udělal. Začala bušit do pytle.

„Jestli ty vypadáš takhle, tak si můžu jenom domýšlet, jak dopadli oni. Koho jsi honila?“ Trhl sebou, jako by ho právě něco napadlo. „Doufám, že ses neodvážila sama za Bezzemky?“

Eldhová neodpovídala. Duté rány se rozléhaly místností.

„Buď jsi hloupější, než se zdáš, nebo jsem tě hodně podceňil.“

„Bezzemci nemají s tou vraždou dítěte nic společného.“

„Nejspíš obojí.“ Sledoval ji, jak masakruje pytel. „Jsi si jistá?“

„Jo, ledaže by měli víc tkalců, ale o tom pochybuju.“

„Co ještě víš? Co dělají?“

„Proč se ptáš?“

„Ze zvědavosti.“

„Hledí si svýho, my si hledíme taky svýho, tak to přece chceš. Oni v tý vraždě nejedou.“

Borg byl chvíli zticha. Bušení se mísilo s předehtou roztouženého ploužáku.

„Máme na krku ještě jeden problém.“

Je ve stresu, pomyslela si Eldhová, ale snaží se to skrývat.

„My, nebo ty?“

„Oba. Někdo nám vyvádí blbosti a poutá na sebe až moc nežádoucí pozornosti. Je to problém všech a vyřešíš ho ty.“

„To už jsem si myslela, že dělám.“

„Ne, tohle je mnohem větší.“

„Buď, prosím tě, konkrétní.“ Paže měla úplně otupělé, s každým úderem ji pánilo ve svalových vláknech. Příjemná bolest.

„Nemocnice, stavba a tunel. Říká ti to něco?“

„Takže v novinách píšou pravdu?“

„Nemají o tom ani páru, ale prodává se to.“

„Kolik z toho je pravda?“

„Nevím. Ale někdo se potlouká městem a dělá spoustu škody. Musíme to dostat pod kontrolu, než se nám to vymkne z ruky.“

„Je registrovanej u Spolku?“

„Ne, to bychom o něm věděli. Netuším, odkud je. Je divný, že nám to uniklo.“

„Co na to Ehrencrantzová?“

„Podle ní máš udělat svoji práci.“

„To taky dělám. Ale nevím, kam dřív skočit. Nejdřív vražda dítěte, teprve pak tahle bludička.“

Eldhová moc dobře věděla, jaké to je být bludička. Její vlastní procitnutí bylo mírně řečeno bolestivé. Kdyby ji z toho tehdy Borg nevytáhl, nebyla by dneska už naživu, toho si byla velmi dobře vědomá. Nejkritičtější je první týden, pak se prognóza s každým dnem zhoršuje. Sebevražda, nevratné změny smyslového vnímání nebo příliš silná medikace, záleží na tom, kdo se k bludičce dostane jako první, jestli Spolek, policie nebo doktoři. Měla by všeho nechat a toho nováčka najít, ale kvůli té vraždě dítěte v ní něco hlodalo, měla takový vágní pocit, který se naučila brát vážně. Pocit něčeho většího a hrozivějšího. „Spolek by potřeboval ještě jednoho vyšetřovatele.“

„Nebud' dětinská.“

„Zrovna teď nemůžu všeho nechat.“

„Co je tak důležité, že to nemůže počkat?“ Borg chtěl odpověd' ale Edhová mlčela. „Co ty víš a já ne?“

„Vím, kdo to neudělal,“ odbyla ho. Nechtěla se mu zodpovídat, takovým způsobem nebyla zvyklá pracovat.

„Gratuluju. Považuj to za průlom ve vyšetřování. A odlož to.“

„Na to zapomeň.“

„To je rozkaz. Stejně to dítě nezachrániš, na to je pozdě.“ Borg se jí zadíval do očí. „Nejdřív půjdeš svědčit na policii a pak najdeš toho chlapa. Zkontaktuj mě, až ho budeš mít. A pak si pokračuj s tím ostatním.“ Borg jí hodil ručník. „A poslyš, šetři síly, do Hromnic je ještě půl roku.“

STAŘEC VYKLOUZL z metra a vyjel na náměstí Sankt Erik-splan. Nasadil si na záda tlumok a nepozorovaně kráčel čtvrtí Atlas. Foukal ostrý vítr, ale muž si toho nevšímal. Už na tom byl i hůř. Počasí a vítr se ho snažily srazit na kolena, ale neúspěšně. Na chladné válečné zimy se nedalo jen tak zapomenout. Tehdy řeka zamrzala už v září. Poslední zima ho připravila o tři prsty na levé noze, ale o víc ne. Ne, na počasí se dá zvyknout. Pokračoval až pod most Sankt Eriksbron, přešel přes silnici a dírou v plotě pronikl na železniční trať. U mostního pilíře si sundal tlumok a prohlédl si pasti. Kolem projel vlak X 2000. V jedné smyčce sebou škulal králík, ostatní byly prázdné. Dny hojnosti byly pryč, králíci za ty roky hrozně zchytrali a jeho pastem se vyhýbali. O krysách ani nemluvě, ty se mu nepovedlo chytit skoro nikdy, i když je vídal všude. Zakroutil králíkovi krkem, vzal tlumok a šel dál podél kolejí.

Pod mostem Barnhusbron měl mezi kolejemi a Klarastrandskou spojkou postavenou chatku. Do metra chodil jen málokdy jindy než v zimě, ale před pár dny byl večer ve stanici Odenplan. Bylo to cizí teritorium, věděl to moc dobře a nechtěl zbytečně vyhledávat konflikty. V poslední době se leccos proslýchalo, všichni byli mnohem opatrnější. Ale tamten arogantní křikloun si z toho nic nedělal. Värmlandani. Stařec viděl, jak se Básník na peronu dohaduje s Valkýrou. Nepozorovaně se odtamtud vykradl. Neměl ji rád. Ostatní považovali Valkýru za autoritu a nechávali

si od ní do věcí mluvit, ale on ne. Ženské jednoho dostanou leda do maléru, to věděl.

Stařec králíka očistil a zkušenými pohyby stáhl z kůže. Odtrhl kousek kartonu z krabice a promnul ho mezi prsty, až zažehl jiskru. Oheň zkroutil jednu hranu a pak zhasl, stařec foukal, dokud to zase nechtlo, a hodil karton na klacky. Když už oheň bezpečně planul, položil nad něj rošt z ledničky a na něj hodil králíka. Na sever projel nákladní vlak. Kolem provrzaly vagony lokálky. On měl radši opravdové vlaky. Staré parní lokomotivy. Když stavěli dráhu z Mory do Leksandu, to byly aspoň opravdové vlaky. Otočil králíka nateklými prsty. Chyběl mu ukazováček a prostředníček. Zato palec dopadl líp, tomu chyběly jen horní články. Přiložil na oheň a prohlížel si ruku. Po té explozi mu několik měsíců zvonilo v uších, ale poraněná ruka ho nebola, to bylo zvláštní. Majitel pily mu dobře zaplatil a postaral se, aby se co nejdřív vrátil do práce. Lidé umějí ocenit někoho, kdo to umí s dynamitem, a on na jejich usedlosti nebyl jediný z rodiny. Už za týden byl zase zpátky, balancoval na kládách, čistil a odpaloval naplavené větve. Jednou vorař, vždycky vorař. To jediné mu ze starých časů chybělo. Vory. A pořádné vlaky.

Někde těsně za sebou zaslechl vrzání koleček. Jak to mohl přeselechnout? Jen pár kroků od něj ležel starý, otřískaný kolečkový kufr, přivázaný na červeně kostkovaný vozík. Byl polepený samolepkami z různých destinací po celém světě. Červená nálepka s buřinkou pocházela z Londýna. On byl za celý život jediné v Norsku, těsně před válkou, jel tam navštívit vzdáleného příbuzného. Mezi kameny přistál nedopalek doutníku. Ostrý kouř mu pronikl do nosu. Stařec vzhlédl.

„Co tady děláš?“ zeptal se. „Tady je obsazeno.“

Nic dalšího už říct nestihl, než jeho vetším tělem projel elektrický proud a vypálil ho.

Majitel kufru na kolečkách se skláněl nad zmítajícím se bezdomovcem a lačně hltal těkavé výpary, které z něj proudily špinavými póry, naklonil se k jeho uším a ústům a zhluboka se na-

dechoval, aby mu z té drahocennosti neunikla ani kapka. Pak pachatel odpojil ze starého těla kabely, zavřel kufr, klidně se posadil na kámen, zapálil si další doutník a ulomil si stehno z pečeného králíka. Pod kůží spálenou dočerna bylo maso hotové. Útočník si klidně pochutnával na posledním úlovku starce, jehož oči pomalu bělaly. V hrtanu mu mírně chrčelo a pískalo. Živý, a přesto mrtvý. Jeho starý život byl u konce.

„Mizernej vorař.“

Tuhá slina smíchaná se spáleným králičím masem přistála starci na tváři, sjela a zmizela mu v nepěstěném plnovousu. Pak si útočník posbíral věci a zmizel za stavědlem kousek od kolejiště. O chvíli později se postava vynořila na druhé straně, ale úplně proměněná. Pohlaví, věk i šaty, všechno bylo jiné. Jen kufr přivázaný k vozíku zůstal stejný.